

Theologia Scholastica

Mayr, Anton

MDCCXXXII

Art. IV. An B. Virgo contraxerit peccatum originale, vel saltem babuerit
debitum illud contrahendi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84303](#)

infelix bujus animæ, præsertim, cùm natura animæ hoc habeat, ut esse non incipiat, nisi in corpore, ut in prima habitum est. Melius est autem ei sic esse secundum naturam, quā nullo modo esse, præser-
tum, cùm possit per gratiam damnationem evadere.
Hæc S. Thomas.

Ex quo textu obiter etiam respondeatur iis, qui dicunt, prolem in peccato natam non debere grates parentibus; eoquòd melius ipsi sufficerent non nasci; negat enim id S. Doctor hoc loco. Verum quidem est, præstare, non esse, quā DEUM offendere: supposita tamen of-
fensa, optabilius est, aliquamdiu conservari peccatorem, & in eō maculam perseverare cum spe felicitatis æternæ, & aliorum bonorum. Ad 2. confir. Resp. non peccare generantem; quia hic potest esse justus, & justè officio suo fungi: attamen, ut recte S. Augustinus, sicut granum sine palea generat triticum cum palea: ita homo sine peccato, generat hominem cum peccato; peccat autem tunc generatus, vel potius, jam cum, & in Adamo peccavit, non personaliter, sed originaliter: nūc autem ma-
culam actu contrahit:

302. Ob. 11. Peccatum originale non est dictum, aut factum, aut concupitum: ergo non est peccatum. Confirm. Peccatum hoc juxta nos est vitium naturale: ergo deberet attribui DEO conditori naturæ. Resp. 1. om. antec. neg. cons. Definitio illa est peccati actualis, non originalis. Resp. 2. neg. antec. est enim physi-
cæ factum Adami, scilicet comedio prohibita, moraliter factum nostrum. Quæritur tamen adhuc inter authores salva fide, an cum aliis peccatis, actualiter à nobis commissis, conveniat peccatum originale, prout à nobis factum est, univocè, an tantum analogicè, de quo vide Tannerum tom. 2. disp. 4. q. 7. dub. 1. n. 13. qui putat, analogicè tantum convenire, eoquòd ratio voluntarii non eodem modo conveniat originali, ac actuali: alii censent oppositum.

Ad confirm. Resp. vocem naturale plures habere significaciones. Aliquando significat per se connexum cum natura rei: sic autem peccatum originale non est naturale; quia natura potuit esse sine peccato absque miraculo. Ali-
quando significat, non supernaturale: & sic peccatum hoc est naturale. Aliquando significat, id, cuius natura est capax: & sic Apostolus ad Ephes. 2. v. 3. ait: Eramus natura filii iræ. Hinc sub distinctione omitto antec. neg. conseq. quia, quod tantum per accidens convenit naturæ, & cuius tantum quomodoconque natura est capax, id DEO tribui non potest. Nec dicas, potius damoni, tanquam conditori, attribuendas ani-
mas peccato foedatas, quā DEO; nam, cùm per accidens tantum, ratione circumstantiarum, ad quas non DEUS, sed Adam physicè, & po-
steri moraliter determinarunt, foedatae sunt, potuere à DEO produci. Nec iterum dicas, hac ratione DEUM producere animas, ut eas dæ-
moni subjiciat; non enim eas ullo modo pro-
ducit in hunc finem, sed tantum producit illas, quæ voluntate aliena peccando, scilicet illi subjecerunt.

303. Ob. 12. Peccatum habet sedem in
anima, non in corpore: anima autem non trahi-
tur ab Adamo per generationem, sed produci-
tur à DEO creative: ergo non potest anima ab

R.P. Ant. Mayr, Theol. Tom. I.

Adami peccato infici; nec enim caro potest agere in animam. Ref. 2. dñm partem antecedentis viuanti olim S. Augustino dubiam: at nunc est certa, & Catholica doctrina, quod anima non generatur, sed creetur, de quo Bellarm. tom. 4. contr. 2. l. 4. de amiss. gratia. c. ii. Et videtur ex S. Hieronymo epist. ad Panachium de erroribus Joannis Hierosolymitani desumi, quod ei jam tunc visum fuerit, Ecclesiasticum dogma esse, quod DEUS animas quotidie fabricetur. Itaque con-
cedo utramque partem antecedentis, neg. con-
seq.

Ad hoc, ut anima maculetur, sufficit, ut sit pars hominis, qui ab Adamo generatur; totus enim homo dicitur generari, et si non omnes partes generentur, sicut totus dicitur filius Adæ: id autem, quod constituit filium Adæ, totum fuit in pacto inclusum; quia fuit contentum in lumbis, seu in semine Adami, quando is præceptum accepit, illudque violavit. Sicut etiam Levitæ, & posteri Abrahæ, dicuntur ad Hebr. 7. v. 5, fuisse de lumbis ejus, & Christus psalm. 131. v. 11. dicitur de fructu ventris David: ergo etiam anima fuit in pacto cum Adamo inclusa; imò ipsa moraliter per voluntatem Adami peccavit; nam caro strictè loquendo non potest peccare; cùm non habeat voluntatem, nec ipsi, utope inanimata, possit moraliter applicari voluntas Adami. Quare postea, quando anima constituit filium Adami (quod fit in primo instanti, quo unitur corpori) statim est maculata: verbo: fi-
lius Adæ fuit maculatus peccato, cùmque peccatum non sit in corpore, sed in anima, fuit ma-
culatus in ista. Quid spectat ad illud additum, carnem non posse agere in animam, Resp. quod, et si caro non agat in animam physicè, ta-
men fortè aliquo modo dici possit agere mora-
liter: modò illa caro fuerit inclusa in pacto cum Adamo.

ARTICULUS IV.

An B. Virgo contraxerit peccatum
originale, vel saltem habuerit debitum,
illud contrahendi,

304. Ut ex hucusque dictis colligitur,
peccatum originale non est ma-
cula aliqua physica, sed moralis;
nec tantum moralis in eo sensu, quod macula
reddat moraliter minus estimabilem, sicut
e. g. ignorancia, sed quod eum reddat verè cul-
pabilem, & pœnâ dignum. Unde etiam non
est tantum pœna; (nam una pœna non puni-
tur altera, sicut tamén peccatum originale punitur
variis pœnis, de quibus inferius) sed est verè
culpa, non actualis, sed habitualis, atque etiam
habitualis aversio à DEO: imò à S. Ignatio Mar-
tyre epist. ad Trallianos vocatur antiqua impietas;
nam sub medium de Christo Domino sic scri-
bit: Ut nos sanguine suo mundaret ab antiqua im-
pietate, & vitam nobis præstaret, incipientibus
nobis jam perire pro malitia, quæ erat in nobis.
Cùmque hoc peccatum privet hominem gratia
sanctificante, est majus quovis veniali, ut ad-
vertit Suarez in 1. 2. tr. 5. disp. 9. de pecc. orig.
sec. 2. num. 24. quanquam veniale secundum
K. quid

quid sit gravius, respectu personæ, cui magis est voluntarium.

305. Hoc peccatum absolute contrahitur in ipsa infusione animæ in corpus, non ante; nam animæ, nondum creatae, nondum contraxerunt peccatum originale; transfunditur enim suo modo à parentibus (ut est communis modus loquendi) ratione generationis. Quare, quando Scripturæ dicunt, omnes in Adam peccasse, e. g. ad Rom. 5. v. 12. In quo omnes peccaverunt: non volunt dicere, omnes homines, adhuc in statu possibilis, vel futuritionis existentes, jam contraxisse peccatum: sed verborum illorum sensus tantum est, quod omnes illi fuerint inclusi in pacto DEI cum Adamo (de quo n. 271.) & quod ideo actio, qua fuit physicè Adami, fuerit moraliter omnium hominum, ex Adamo nasciturorum: adeoque isti contraxerint peccatum illud sub conditione, si scilicet essent nascituri.

Unde (quod in hac questione bene notandum) aliud est, in Adamo peccasse, aliud, peccatum illud contraxisse. Prius (ut jam diximus) est, fuisse inclusum in pacto, & actionem in, & cum Adamo moraliter fecisse: ad quod non requiritur actualis existentia, sed sufficit moralis (qualis datur etiam hominum futurorum) quia etiam actio non physicè, sed tantum moraliter fit à taliter peccante. Secundum est, esse actualiter maculatum: ad quod requiritur actualis existentia. Prius, juxta communem modum loquendi Theologorum, est, habere debitum proximum contrahendi peccatum, seu maculam: alterum est, actualiter esse eam maculam infectum, per quam maculam infans constituitur, non quidem actualis peccator; quia infans nullam actionem tunc elicit: sed habitualis peccator, & habitualiter aversus à DEO; quatenus peccatum originale in ipso habitualiter perseverat, donec suis remedii deleatur: de qua re vide dicta. n. 281.

306. Hoc autem debitum, ut ex dictis colligi potest, distinguitur à Theologis duplex. proximum, & remotum. Prius, seu proximum dicitur, quod oritur ex inclusione in pactum cum Adamo initium; ex hoc enim proximè sequitur, quod, supposita prævaricatione Adami, debet taliter inclusus, in instanti lux conceptio- nis, vel potius animationis, aut infusionis animæ in corpus, esse maculatus macula originali, nisi eo ipso instanti DEUS ex misericordia sua, & voluntate extraordinariè benevolia, infundat gratiam sanctificantem, & sic maculam illam impedit. Alterum, seu remotum debitum dicitur, quod non oritur ex inclusione in pactum, sed tantum ex descensu ab Adamo, per ordinarium naturalem modum generandi ex semine virili, & utero matris; quia homo taliter genitus, eti ex speciali privilegio non fuerit in pacto inclusus, debuisset tamen de via ordinaria includi, nisi DEUS singulari favore cum ipso dispensasset.

Rectè autem vocatur hoc debitum remotum; quia tantum est debitum subeundi pactum, ex quo primùm sequeretur debitum proximum, seu debitum contrahendi peccatum. Debitum proximum, ut diximus n. preced. afferit secum, quod quis jam possit dici peccasse in Adamo: non autem hoc afferit debitum tantum remotum; quia, qui in pacto inclusus non fuit, adeoque ejus voluntas voluntati Adami alligata non

fuit, hic non potest censeri, moraliter una cum Adamo agere, consequenter actio physica hujus, non est actio moralis illius. Unde, quando auctores aliqui antiquiores admiserunt, B. Virginem in Adamo peccasse, non admiserunt tamen ullo modo, quod absolute contraherit culpam originalem, sed ad summum conditionate, si scilicet eam DEUS non prævenisset suā gratiā in primo instanti Conceptionis. Dico Conceptionis; quia sic omnes loquuntur: intelligunt tamen instantis infusionis animæ: & sic etiam deinceps hunc terminum Conceptio in hac significacione usurpabimus. Recentiores autem Theologi longè communius negant, in B. Virginē habuisse debitum proximum, & tantum admitunt remotum.

307. Debet autem admitti, quod etiam B. Virgo sit aliquo modo ex meritis Christi redempta; alias enim ipsa non esset Christo Salvatori, ut tali, obstricta; nam ei ut tali non esset obstrictus, qui non esset redemptus. Dicere autem, quod aliquis non esset obstrictus Salvatori ut tali, esset restringere ejus dignitatem, seu animationem, ut per se patet. Hinc Christus Dominus debet esse Redemptor, non tantum rotius generis humani, sed etiam singulorum hominum, nullo prolsus excepto; si enim habet communissimus fidelium sensus, & in tanta latitudine communissime accipiuntur textus S. Scripturæ, qui de Christo redemptore loquuntur. Ex quo tamen non sequitur, quod etiam textus, qui universaliter loquuntur de contracto Adami peccato, simili in latitudine debeant exponi; nam, ut Catholicæ omnes fatemur, Scriptura non est ex se clarissima, sed saxe opus habet expositione, quæ, ut authenticæ sit, debet fieri vel ab Ecclesia, vel traditione, vel communii fidelium, aut etiam doctorum sensu: & tunc habebit vel certitudinem fidei, vel inferiorem, proportionaliter ad auctoritatem exponentis.

Jam Redemptio est duplex, Preservativa, & Reparativa. Hæc tunc datur, quando quis maculam, captivitatem, vel malum aliud, jam incurrit, & ab aliquo postea dato prelio liberatur. Hac ratione nos sumus redempti à Christo, postquam jam incurramus malum, nempe maculam originalem, & captivitatem sub dæmonis potestate. Preservativa autem redemptio datur, quando quis prius iuvatur, & liberatur à malo, ut nunquam illud incurrat, nunquam maculam contrahat, nunquam in captivitatem astrahatur. In hoc sensu loquitur Psalmista, dicens: psal. 85. v. 13. Eruisti animam meam ex inferno inferiori. & psal. 143. v. 10. Redempti David servum tuum de gladio maligno. Et sic iuxta sententiam piam negantum, B. Virginem contraxisse maculam originalem, ipsa redempta est.

308. Hæc redemptio preservativa longè nobilior, ac melior est, quam reparativa, quod probari, & simul explicari potest varii clarissimi exemplis: & primò exemplo morbi. Potest quis liberari à morbo, postquam jam æger lecto decubuit; & hæc est redemptio reparativa. Potest quis liberari ab eodem, e. g. à contagione pestifera, remedii preservativis, quæ cententur præstantiora: certè Hippocrates l. 5. de morbis popularibus loquens ait: Si aliquid Divinum est in medicina, quid nisi precautio? Similia habent Galen.

An. B. V. peccat. origin. contraxerit, vel saltem habuerit debitum illud contrahendi. 78

Galenus in Isagoge, Avicenna, & alii apud Gor-
maz de Incarnat. n. 823. Et sane videtur per
se notum, majus esse beneficium, si semper con-
serveris sanus, quam si, postquam jam debuisti
decumbe, primum saneris.

Hæc tamen ipsa redemptio præservativa
iterum dupli modo fieri potest. 1. Si quis
jam conjunctus morbidis, ex quorum consor-
tio deberet sequi morbus, nisi remedio sumpto
præveniatur, rali remedio juvetur, & à morbo
liberetur: & sic se habet redemptio ejus, qui in-
currit debitum proximum peccandi. 2. Si is,
qui alias deberet conjungi cum talibus morbo
infestis, impediatur, ne cum iis conjungatur: &
sic se habet redemptio ejus, qui tantum incurrit
debitum remotum, & impeditus est ab incur-
endo debito proximo per hoc, quod non fue-
rit inclusus in pacto.

Alia similitudo sumi potest à captivitate.
Potest quis dato pretio liberari à captivitate, &
vinculis, in quæ jam incidit apud latrones: &
hæc est redemptio reparativa, quali nos rede-
mit Christus Dominus à potestate, & captivitate
dæmonis. Potest aliis, cui jam proximi-
funt latrones, eique jam volunt injicere vincu-
la, eo ipso momento, quo injicia erant
vincula, soluto pretio liberari: & hæc est re-
demptio præservativa, similis illi, qua quis, ha-
bem debitum proximum, peccatum contrahen-
di, liberatur à culpa originali. Potest iterum
aliis ita liberari, ut neque incidat in latrones, e.
g. si dato pretio conducatur ei viæ dux, qui per
aliam viam, quam alias taliter redemptus non
invenisset, illum ducat, ut latrones obvios non
habeat: vel, si dato pretio constituant ipsi equus,
quo latrones effugiat. Et hæc est redemptio
præservativa nobilior, similis illi, qua aliquis libe-
ratur à peccato originali & etiam debito proxi-
mo illud contrahendi. His præmissis

309. Dico I. Beatissima Virgo, in primo
sua Conceptionis instanti, fuit ab omni labe ori-
ginali immaculata. ita præter paucos, reliqui
doctores, & fideles communisimè omnes. Ar-
gumenta autem pro hac pia sententia (ut eam
vocat Alexander VII. in sua Bulla) tot suppon-
tunt, ut libros multos jam impleverint, nec à
longè omnia afferre licet; itaque ex pluribus
paucissima feligo: qui plura cupit, aedat Suarezum
tom. 2. in 3. p. disp. 3. per totam. Ferdinandum
Salazar in *Defensione immaculatae Concep-*
tionis per totum librum. Gormaz. de *Incarna-*
tione disp. 19. Platelium p. 2. c. 4. §. 3. n. 329.
Tannerum tom. 2. disp. 4. q. 7. dub. 2. Care alem
Everardum Nidhardum, in *examine 4. propo-*
sitionum, & alios plures, qui passim fusi sunt in extol-
lendo hoc Virginis Deiparae privilegio.

Prob. Conclusio 1. ex Scripturis, quæ, li-
cet expreßè assertione nostram non affirment,
(alias enim esset de fide, & opposita contra
fidem: quod tamen de hac dicere est sub gravissi-
mis peccatis prohibitum) implicitè tamen, &
arguitivè nostræ conclusioni plurimè favent. Sic
Cantic. 2. v. 2. de B. Virginie sub schemate spon-
ta dicitur: *Sicut lumen inter spinas, sic amica mea*
inter filias. Rursus Cantic. 4. v. 7. *Tota pulchra es,*
amica mea, & macula non est in te. Item Gen. 3. v. 15.
de B. Virginie, quæ est illa mulier, inter cuius, & ser-
pentis semen, inimicitiæ futuræ erant, scilicet inter

Christum Mariæ filium, & impios, ac infideles,
qui ex patre diabolo sunt, de hac, inquam, mu-
liere dicitur: *Ipsa conteret caput tuum:* & ita le-
gendum esse probat Cornelius in hunc locum
per caput autem, scilicet serpentis infernalis, seu
dæmonis, vel intelligitur potestas dæmonis, cui
nunquam subjecta fuit Beatisima Virgo, sed po-
tius eam sibi subjecit: vel intelligitur peccatum
originale. Iterum Prov. 8. v. 22. *Dominus possedit*
me in initio viarum suarum: hoc est, in initio sua ci-
tæa creata providentia, ut nullo instanti viderit me
à dæmore possessam, ratione peccati originalis,
sed semper possessam à se, ratione gratiæ. Item
Esteris 15. v. 12. & 13. dicit Assuerus ad Estherem:
Noli metuere: non morieris; non enim pro te, sed
pro omnibus hæc lex constituta est: quam historiam
suiss figuram præservationis B. Virginis à mor-
te peccati originalis, plures Patres, & doctores
affirmant. Plura vide apud autores supra ci-
tatos.

310. Accedit traditio jam à tempore A-
postolorum; Flavius Dexter enim, qui vixit sa-
culo IV. & cuius mentionem facit S. Hieronymus
de Scriptoribus Ecclesiasticis: hic, inquam, Flavius
in historia perpetua ad annum 308. n. 9. ita habet:
Jacobi predicatione celebratur in Hispania festum
immaculæ, & illibatæ Conceptionis DEI genitri-
cis Marie: de quo etiam, & aliis idem testanti-
bus, vide Gormaz de incarnatione n. 816. S. Ja-
cobus in Liturgia, quæ habetur tome 6. Bibliotheca
Patrum, ait: *Commemorantes sanctissimam, im-*
maculatam, gloriissimam Dominam nostram Ma-
tre DEI: & paulò post: *Commemorationem*
agamus sanctissime, immaculæ, gloriissime, be-
benedicte Domine noſtre Matris DEI, & semper
Virginis Marie: & iterum: *Precipiue sanctissime,*
immaculatæ, super omnes benedictæ, gloriæ Do-
mina noſtre Deiparae, semperque Virginis Marie.
Et rursus: *Dignum est, ut te verè beatam dicamus*
Deiparam, semper beatam, & omnibus modis ir-
reprobensam, & Matrem DEI noſtri.

311. Prob. 2. ex SS. PP. quorum textus
in varias classes dividit Suarez tom. 2. in 3. p. disp.
3. sec. 5. quem opera pretium est videre, Pau-
cos affero. S. Augustinus l. de natura, & gratia,
c. 36. ait: *Excepta itaque Santa Virgine Maria,*
de qua, proper honorem Domini, nullam prorsus
cum de peccatis agitur, babere volo questionem;
unde enim scimus, quid ei plus gratia collatum fue-
rit, ad vincendum omni ex parte peccatum, quæ
concipere, ac parere meruit eum, quem constat, nul-
lum habuisse peccatum. Loquitur autem S. Do-
ctor etiam de peccato originali; quia agit con-
tra Pelagianos, & univeraliter de omni pecca-
to; alias enim oportuisset etiam alios Sanctos
excipere. S. Damascenus orat. 1. de Nativ. Virg.
agens de conceptione ait: *Natura gratia factum*
antevertere minime aucta est; verum tantisper ex-
pe l'avit, dum gratia fructum suum produxit. S. Laurent. Justi-
nian. serm. de annuntiatione. *Ab ipsa namque sui*
conceptione, in benedictionibus preventa dulcedatis,
atque à damnationis aliena chirographo, prius eſ
sancificata, quam nata. Iterum de casto connu-
bio Verbi, & animæ c. 7. circa medium: *Quotquos*
enim ex ipsa nati sunt propagine (exceptis du-
taxat Mediatore DEI, & hominum, homine Christo
JESU

JESEN. ipsius Matre) sub hac peccati lege sunt conditi. Et l. de gradibus perfectionis c. 1. circa medium. Ab hoc quippe originali delicto nullus excipitur, praeter illam, que genuit mundi Salvatorem. S. Vincentius Ferrerius ferm. 2. de Nativ. B. Virg. Et facta est lux. Ecce sanctificatio Virginis Mariae. Non credatis, quod fuerit, sicut in nobis, qui in peccatis concipiuntur, & nascimur, & nutritumur . . . sed statim, postquam fuit corpus formatum, & anima creata, tunc fuit sanctificata. Idiota, qui ante 900. saltet annos scripsit, & ob humilitatem hoc nomen assumpsit, in contemplatione de Virgine Maria c. 2. sententiam nostram ex professo adstruit, & ait: Macula peccati, sive mortalitatis, sive venialis, sive originalis, non est in te, nec unquam fuit, nec erit. & c. 6. Fuerunt in te ab originali labe preservatio, Angelica salutatio, Spiritus S. superventio, & Filii DEI conceptio. S. Anselmus l. de conceptu virginali c. 18. Decens erat, ut ea puritate, qua major sub DEO nequit intelligi, Virgo illa niteret, cui DEUS Pater unicum filium suum, quem de corde suo equaliter sibi genitum, tanquam seipsum diligebat, ita dare disponebat, ut naturaliter esset unus, idemque communis DEI Patris, & Virginis filius: & quam ipse filius substantialiter facere sibi matrem eligebat: & de qua Spiritus S. volebat, & operatus erat, ut conciperetur, & naceretur ille, de quo procedebat. Plura vide apud Suarezium loc. cit.

312. Addo tantum textum S. Thomae in 1. sententiarum dist. 44. q. 1. a. 3. ad 3. ubi textum citatum S. Anselmi exponit: ita autem habet: Dicendum, quod puritas intenditur per recessum à contrario: & ideo potest aliquid creatum inveniri, quo nihil purius esse potest in rebus creatis, si nulla contagione peccati inquinatum sit: & talis fuit puritas Beatae Virginis, que peccato originali, & actuali immunis fuit: fuit tamen sub DEO, in quantum erat in ea potentia ad peccandum. Si quis vellet dicere, hoc textu tantum significari, Beatissimam Virginem immunem, ac puram fuisse ab originali, non in conceptione, sed tunc primum, quando postea purgata, & sanctificata fuit, planè non esset audiendus; sic enim non esset verum, quod nulla contagione peccati inquinata sit modo speciali, qualem utique S. Doctor in B. Virgine adstruit; nam omnes Sancti debent ita esse puri, si volunt cœlum intrare: neque tanta esset hæc puritas, ut major in creatis esse non possit. Certè, si Adam non peccasset, majorem hac puritatem habuisset: & potuit non peccare. Alios Angelici textus omitto; quia illas editiones operum ejus, in quibus inveniri dicuntur, non habeo, videatur Gorazdus de incarnat. n. 820. & seq.

313. Prob. conclus. 3. ex Ecclesiæ favore, & fidelium sensu. Quod Ecclesia favet pia nostra sententia, est nimis clarum: certè eam laudat, piam vocat, & multis prærogativis inter præfert. Hanc doceri permittit in cathedra pulpitum, libris: alteram publicè, & privatim prohibet. Declarat, cultum, secundum piam sententiam B. Virgini exhibitum, esse pium. In ejus favorem, edidere Bullas Sixtus IV. Paulus V. Gregorius XV. & præsertim anno 1562. Alexander VII. quam magna ex parte refert Platelius parte 2. num. 330. totam autem Everhardus Niedhardus in exam. 4. proposit. part. 2. §. 3.

qui part. 3. §. 2. insuper ait, eam Bullam primum editam post duos annos, huic rei expendenda impensos, & p. 5. §. 1. ait, esse propria Papæ hujus manu totam exarata.

Addit idem, Pontificem dixisse regis Hispani oratori, se egisse prius adverarium refractorum hujus cause, sæpe in omnes partes eam discussisse, orationes fuditisse, Bullam jam scriptam quatuor menses sub imagine Crucifixi habuisse, ut DEUS scilicet veritatem inspiraret; tandem Festo Immaculatae Conceptionis Missam pro hac causa celebrasse, & Constitutionem sub sacris linteaminibus altaris collocasse, ac finito sacro eam subscriptum fuisse; & si vel minimum dubium ei occurisset, le non subscriptum fuisse. In hac ergo Bulla expressè dicit hic Pontifex, se velle, exemplo suorum Prædecessorum, huic sententiæ favere.

314. Concilium Basileense ss. 36. definit sententiam nostram, tanquam piam, & consonam recte rationi, fidei, & Scripturæ, ab omnibus Catholicis approbadam, tenendam, & amplectendam; vetatque docere contrarium. Quamvis autem hujus Concilii authoritas in plurimis non sit irrefragabilis, tamen saltet ex eo colligitur sensus communis tot Episcoporum, illuc confluentium. Concilium Tridentinum ss. 5. sum generale decretum de peccato originali sic claudit: Declarat . . . non esse suæ intentioni, comprehendere in hoc decreto, ubi de peccato originali agitur, Beamat, & immaculatam Virginem Mariam DEI genitricem: sed observandas esse Constitutiones felicis recordationis Xisti (seu Sixti) IV. &c. Imò refert Platelius p. 2. c. 4. n. 349. P. Nicolaum Lancicum anno 1599. ex speciali licentia Clementis VIII. in actis hujus Concilii legisse, quod ferme omnes Episcopi, ad eam questionem examinandam deputati, suffragium pro immaculata Conceptione dederint.

Quod autem etiam sit pro nostra sententia communis fidelium sensus, est innegabile, tum quia Alexander VII. in sua Bulla hoc affirmat, tum quia, exceptis paucissimis, pro ea stant doctores, & Academia omnes, Religiosi Ordines, si forte unum excipias, omnes: insuper, à ducentis saltet annis, fideles utriusque fætus communissime pro ea, tanquam pro aris, & foci, certant, ac festum Immaculatae Conceptionis maxima devotione peragunt. Quin imò ex ordine S. Dominici S. Vincentius Ferrerius suprà citatus, stat pro nobis, & teste Everhardo Niedhardo, exam. 4. propositionum part. 2. §. 3. ex eodem Ordine absque comparatione plures fuerunt, qui sententiam nostram amplexi sunt, quam, qui ei contrarii fuerunt. Rursus eodem teste §. 8. Capitulum Hispalense ejusdem celeberrimi Ordinis statuit, ut deinceps non sit ipsis curæ defendere, quod B. Virgo sit concepta in originali, eo quod sit materia inutilis, & valde scandalosa; quia (ut additur) ferme tota Ecclesia tenet contrarium. Nec Pius V. ut testatur idem Everhardus p. 4. §. 8. absolute afferuit, opinionem nostræ sententiae oppositam, esse probabilem, sed solem permisit teneri, prout, quis, inquit, alterutrum, vel magis pium, vel magis probabile esse, judicaverit. Imò non dubito, etiamnum plurimos in eo celeberrimo Ordine, & cultui B. Virginis singulariter addicto, nobis cum

An B. Virgo peccatum originale, vel saltem habuerit debitum, illud contrahendi. 77
ut sentire, quamvis ob bonum pacis Religio-
ne reverenter hac de re sileant.
Quaeruntur dicta hucusque affe-
ctu[m] 2. in 3. p. disp. 3. sed. 5. Item ad hanc devotionem
incipit Ecclesia homines, propositis indulgen-
tia[s]. & erekta Congregationibus.

315. Confirmantur dicta hucusque, affe-
ndo aliqua in Bulla Alexandri VII. contenta.
Quae dicit Pontifex 1. veterem jam esse fidelis-
m pietatam, sentire de B. Virgine, ejus ani-
mam in primo instanti creationis, & infusionis
corpus, fuisse speciali gratia, ex intuitu me-
torum Christi, à macula originali præservatam,
et hoc sensu cultam fuisse festivitatem Con-
ceptionis ejusdem. 2. Sextum IV. in hujus com-
mendationem edidisse Constitutionem, quam
innovaverit Concilium Tridentinum. 3. ere-
ctum esse, approbatibus Romanis Pontifici-
bus, Ordinem Religiosum, sub hoc nomine,
enim confraternitates: concessas esse indulgen-
tias, & acceditibus Academiis, ferme jam o-
mnibus Catholicos hanc sententiam complecti.
Paulum V. vetuisse doceri publicè opinio-
em contrariam: Gregorium autem XV. etiam
enisse doceri privatim.

Uterius 5. ait, offensiones, & scandala, ex contraria sententia fuisse orta, quibus voluerint tradecessores sui obviare. 6. Sacram Romanam Ecclesiam festum hoc celebrare, & Officium ejus etiam ordinasse. 7. velle se, exemplo tradecessorum suorum, huic pietati, cultui, & fello, favere: & consequenter innovare decreta priorum Pontificum. 8. eos, qui decreta hæc interpetrarent, ut pia sententia favore Pontificis frustretur, vel qui, quovis excoigitabili modo, contra eam loqui audeant, pœnas in Constitutionibus dictis contentas, incurrire, & quidem ipso facto 9. prohibere se liberos contra hanc piam sententiam editos, post Pauli V. Constitutionem (hanc Pauli V. Constitutionem exhibet *Tannerus* tom. 2. disp. 4. q. 7. 15.) 10. Tandem addit, iisdem etiam pœnis subjicere eos, qui contrariam opinionem darent, aut defensores ejus peccati mortalis damnari essent.

316. Probatur conclusio 3. Ecclesia Romana tota nunc celebrat festum Conceptionis Virginis, & Ecclesia Græca illud, teste Suarezio tom. 2, in 3. p. disp. 3. sec. 5. jam celebravit ante mille annos: ergo debet Conceptio illa esse sancta; nam Ecclesia celebrare non potest, quod sanctum non est. Et hæc est ratio, qua Thomas probat, Beatissimæ Virginis Nativitatem fanætam fuisse. Nec dicas, celebrari tantum Conceptionem moraliter sumptam, hoc est, tempus aliquod sequentium primum instans Conceptionis: in quo fuerit sanctificata, nam propositum docet Alexander VII. citatus à praed. & idem alias dici pariter posset de Nativitate

Nec dicas, celebrari eam Conceptionem, ut magnum beneficium DEI, festa gratiarum-
ctione; nam plene fideles volunt illam cele-
breare, tanquam valde honorificam B. Virginis,
qualis tamen non esset, si maculata fuisset, &
ha replica veræ forent, S. Bernardus ep. 174.
non contradixisset Lugdunensibus Canonicis, ex
o, quod rem novam introduxissent. Eodem
modo Ecclesia instituit Ordinem Religiosum, ab
immaculata conceptione dictum, in cuius regu-
la c. 3. dicitur, *Animam Virginis à primo instanti
creationis fuisse sanctam*, de quo vide Suarez tom.

2. in 3. p. disp. 3. sect. 5. Item ad hanc devotionem
incitavit Ecclesia homines, propositis indulgen-
tia, & erectis Congregationibus.

Huc spectant etiam revelationes de hoc mysterio factæ. Certe libro 6. revelationum B. Birgittæ c. 49. dicit Beatissima Virgo. *Veritas est, quod ego concepta fui sine peccato originali, & non in peccato.* item eod. lib. c. 55. eadem B. V. eidem ait: *Placuit DEO, quod amici sui pie dubitarent de Conceptione mea, & quilibet offendere zelum suum, donec veritas clareceret in tempore præordinatio.* Quod autem contrarium revelatum sit S. Catharinæ Senensi, in vita ejus nullo modo habetur: nec etiam quicquam contrarium in sermonibus S. Antonii Patavini, ut testatur Suarez cit. tom. 2. in 3. p. disp. 3. sec. 5. Refert econtra Bernardinus de Bustis Ord. Seraphici eximius vir in suo *Mariali*, impresso an. 1513. sermon. 7. de excellent. Virginis Concept. in fine Fantino Episcopo Patavino, dum legeret tertiam partem Summae Angelici, & miraretur ejus sententiam de B. V. Conceptione, apparuisse B. Thomam, atque ei dixisse: *Quando talem opinionem posui, solum habui respectum ad Divinum statutum, quo B. Virgo peccatum originalis contrahere debuerat, nisi per Filium suum fuisset preservata: sed DEI Filius matrem suam ab originali macula preservavit: & his dictis disparuisse.* Addit de Bustis, hanc revelationem Episcopum suo Vicario non sine lacrymis narrasse. Refert etiam Platelius p. 2. n. 355. (& Sifilinus apud P. Leonardum Tschiderer, de lapsi hominis lib. arbitrio n. 23. ait, esse liquidissimæ, & firmissimæ authoritatis; cum de ejus veritate ab Inquisitoribus Hispanicis lèpius authenticæ inquisitio facta sit, & semper hoc miraculum authenticum inventum, atque ab omnibus pro verissimo habitum) anno 1428. 9. Sept. Dominum Franciscum Muleti Canonum Vicensem, Manresæ in templo intersectum, rediisse ad vitam, & revocassæ priorem opinionem, ac dixisse, se in altera vita plam sententiam veram didicisse.

317. Prob. conclus. 4^a ratione. Quando
B. Virgo dicitur *gratiæ plena*, juxta omnium, etiam
D. Thomæ 3. p. q. 27. a. 1^a in corp. expositio-
nem, indicatur, ei data esse præ omnibus aliis ma-
jora gratiæ privilegia: imo, ut habet S. Doctor
3. p. q. 7. a. 10. ad 1^a, ei data esse omnia privilegia, &
gratiæ dona, quæ juxta rectam rationem de-
cent Matrem DEI: simillima habet S. Doctor
3. p. q. 27. a. 5. in corp. Hinc inferunt SS. PP. &c
cum his S. Thomas 3. p. q. 27. a. 1. in corp. & 4. a. 4. in
corp. atque Theologi, sanctificationem Beatissimæ
Virginis in utero, immunitatem ab omni pecca-
to actuali &c. ergo etiam potest inferri immu-
nitas à peccato originali; quia non minus
hæc decet matrem DEI; nam decuit DEUM,
matrem habere purissimam; ex hoc enim inferit
S. Thomas cit. q. 27. a. 4. in corp. eam debuisse ca-
& omni peccato actuali: atqui originale majus
est aliquo actuali: ergo.

Dein, si ex hac decentia à S. Thoma. 3. p. q.
27. a. 1. in corp. & a. 4. ad 1. infertur , quod
B. Virgo debuerit carere omni fornite, quod de-
buerit esse semper virgo , quod ejus corpus in
sepulchro debuerit manere incorruptum &c.
cur non magis inferatur , debuisse eam semper
manere sine peccato ; cum etiam tantum semel
K. 3 ha-

habuisse peccatum, sit aliquid turpius, & minus decens, quam illa priora. Adde, quod B. Virginis debuerint utique concedi ex gratia, quae aliquibus aliis fuere concessa: atqui non tantum Angeli, sed etiam Adam, & Eva, fuere sine originali peccato: ergo. Insuper, cum S. Joannes Baptista fuerit sanctificatus in utero, itemque Jeremias, demus Matri DEI aliquid plus, quam servis, & dicamus, eam nunquam maculatam fuisse.

318. Hucusque dicta intelligenda sunt de donis gratiae sanctificantis, vel illis, quae conducebant ad majora merita, vel maiorem sanctitatem, & dignitatem Beatae Virginis, non vero de aliis donis e.g. gratiarum gratis datum, ex quibus, quae ipsi collata fuerint, dubitatur: nec necesse fuit, ei alia omnia conferre; cum non ob ipsam, sed potius ob alias data fuissent, nec ad majorem ejus sanctitatem aliquid contulissent. Sic non habuit donum immortalitatis; quia nec proprietas est donum gratiae, nec Christus id sibi voluit: neque habuit B. Virgo alia quedam privilegia, sanctis quibusdam concessa, etiam supernaturalia, sed non spectantia ad ordinem gratiae sanctificantis, vel meriti: imo nec habuit semper plura, & plura in iis, in quibus proceditur in infinitum; quia debuit aliquando DEUS mensuram finitam determinare; cum infinitum dari non posset.

319. Dico 2. B. Virgo non tantum caruit peccato originali, sed etiam debito proximo illud incurriendi: & tantum habuit debitum remotum. Prob. conclusio 1. ipsa auctoritate, & communis sensu modernorum doctorum, atque etiam fidelium: certe recentiores ita communissime docent. Prob. 2. Immunitas ab hoc debito utique decuit Matrem DEI, ut scilicet esset (quemadmodum loquitur S. Anselmus supra citatus. n. 311.) tantum puritatis, quanta sub DEO intelligi potest; nam, si non fuisset hoc debito immunitis, sane potuisset major sub DEO puritas intelligi, nempe illa, quam habuere Adam, & Eva, in sua creatione ante peccatum. Certe hoc debitum est sat magnus accessus ad peccatum; cum tamen ex S. Thoma citato n. 312. puritas sit recessus a peccato.

Confirm. 1. Decuit, ut Filius Divinus Matrem præservaret ab iis inconvenientiis, quae num. 317. allatae sunt: ergo etiam decuit, ut eam præservaret ab hoc debito, quod, cum supponat alligationem voluntatis B. Virginis voluntati Adami, supponit etiam, eam in Adamo peccasse, ut explicatum n. 305. quamvis postea gratia preventa non contraxerit maculam peccati; nam hoc ipsum jam satis est indecens, & accessus Magnus ad peccatum. Imo, ut P. Thyrsus ait tom. 3. select. disp. disp. 6. f. 3. n. 15. &c. seq. hoc ipsum, quod est, patrassum cum Adamo moraliter illud peccatum, est præcipuum caput malitiae in peccato originali; cum subsequeatur privatio gratiae, aut alia, quae constituant peccatum originale, in parvulo habitualiter existens, sint potius peccata, saltem non sint ita indecentia.

320. Confirm. 2. Magis recederet ab hoc peccato, qui non tantum illud non contraxisset, sed neque cum Adamo moraliter illud patrasset, essetque major in ipso puritas: ergo B. Virgo, quae habuit maximam puritatem sub DEO, habuit etiam puritatem ab hoc debito.

Confirm. 3. Non decuit, ut voluntas illius creaturæ, quæ futura erat Regina Angelorum, & hominum, alligaretur voluntati alicuius sui servi: ergo B. Virgo non fuit inclusa in pacto cum Adamo, adeoque non debuit ab Adamo, & ejus obedientia, vel inobedientia, dependere: quod insuper infertur ex similitudine B. Virginis cum Elthere, de qua n. 309.

Confirm. 4. B. Virgini debet concedi omnis gratia, quae decet Matrem DEI, nec repugnat honori DEI, aut Christi: atqui immunitas à debito proximo eam decet, nec repugnat honori DEI; quia tamen B. Virgo adhuc est sub DEO, ut ait S. Thomas citatus n. 312. In quantum erat in ea potentia ad peccandum: nec repugnat honori Christi, qui tamen est ejus redemptor præservativus; quia B. V. ex meritis Christi fuit exempta, ab hac alligatione suæ voluntatis, ad voluntatem Adami, & consequenter per Christum liberata à peccato originali, ac debito proximo illud incurriendi; nam constanter dicimus, quod hoc speciale privilegium meritus fuerit Matri suæ Divinus Filius, & quidem per merita passionis, & mortis suæ, ut videtur supponere Alexander VII. in suo decreto; quia licet Christus hæc ipsa merita sua ad impetrandum suæ Genitrici hoc privilegium obtulit æternō Patri.

321. Difficultas videtur esse in explicando decreto Divino, quo decretus est Christus, & ejus sanctissima Mater, atque hujus exemptio à pacto, atque peccato, & quidem per merita passionis Christi. Quidquid autem sit de eorum systemate, qui admittunt decreta DEI virtualiter distincta, scilicet, intentiva, & executiva, res hæc in systemate adstruentum unicum decretum virtualiter indivisibile (quibuscum sensi in tr. de DEO n. 557.) non ita difficeretur explicatur.

Scilicet, ut in tr. de DEO diximus, DEUS nihil decernit, nisi ut instruetus plenissimè scientia, tam simplicis intelligentia, quam mediæ, hinc antecedenter ad decretum condendi mundum, & mittendi Christum, ac producendi homines &c. vides DEUS præter plurima alia, quæ ad hanc rem explicandam afferre opus non est, vidit, inquam, per scientiam simplicis intelligentia, se posse Christum decernere, ante, vel post Adamum: etiisque posse venire, vel passibilem vel impossibilem: se posse cum Adamo pactum inire, vel non: se posse includere in hoc pacto post eos, vel non, plures, vel pauciores. Se posse id facere propter merita Christi, f. 3. passibilis, quam impossibilis: se posse permittere lapsum Adami, vel non.

Vidit DEUS etiam, quod, si pacto cum Adamo initio includerentur posteri Adami, per viam ordinariam ab eo gignendi, tunc quæcumque persona humana per talem viam generaretur, nec specialiter exciperetur, etiam esset in pacto includenda. Vidit ulterius, quod, si Adam peccaret, & ipse velleret habere satisfactionem condignam ab homine, deberet aliqua Divina Persona assumere humanam naturam: & simittenda esset secunda, eaque satisfacere deberet per suam passionem, illa deberet venire in carne passibili. Vidit præterea, DEUM hominem posse in mundum venire, vel per gene-

rationem ex Matre, vel alio modo; nam omnes haec veritates sunt necessariae. Dein videt per scientiam medianam, quod si crearet Adamum, eique posteriorum voluntates alligaret, atque has gratias conferret, ille physice, & posteri moraliter peccarent. Videlicet, quod si mitteret Christum, sive passibilem, sive impassibilem, hic statim sua merita, sive passionis, & mortis, sive alia, oblaturus esset pro Matre, ut sic redimeretur a pacto, & alligatione ad voluntatem Adami.

322. His, & similibus scientiis suppositis, potuit DEUS per unicum virtualiter indivisibile decretum (quod tamen nos ob nostri intellectus imperfectionem in plures formalitates distinguimus) potuit, inquam, DEUS omnia, & inter haec redempcionem B. Virginis, optimè decernere. Et quidem in systemate eorum, qui tenent, Christum non fuisse venturum, si Adam non peccasset, potuit ita decernere: *Volo condere mundum, & in eo producere Adamum, ex quo volo nasci tot homines usque ad finem mundi: at ex his volo alligare ejus voluntati, in ordine ad seruandum preceptum de non comedendo ex arbore scientie boni, ac mali, voluntatem borum determinatè posteriorum* (nam DEUS omnes numeros habet, quos nasci usque ad finem mundi vult, & hinc omnes determinatè alligavit: in eo tamen numero B. Virgo non fuit) *volo insuper Adamo conferre has gratias, & permettere ejus lapsum: ad quem reparandum volo mittere Christum passibilem, ut sua morte, ac passione, dignam satisfactionem præstet, & hominem superabundanter redimat: volo autem eum nasci ex Matre, quamvis sine patre: banc autem ejus Matrem, nascituram ex parentibus ordinaria via, tamen ex meritis passionis, ac mortis Filii, mibi ab isto pro Matre offerendis, volo eam non esse inclusam in pacto, atque adeo immunem ab originali peccato, ac ejus contrabendi proximo debito.*

323. Qui autem tenent Christum venturum fuisse, etiam Adamo non peccante, pri-mam formalitatem decreti hanc ponunt: *Volo mittere Christum, & ad ejus gloriam etiam condere Adamum &c.* dein reliqua, ut in priori decreto. Nec est absurdum, per idem decretum Christum bis attungi, vel bis decerni, prima formalitate decreti præcisiva ab impassibilitate, & passibilitate, item a modo mittendi per Matrem, vel alia via: dein altera formalitate, non præcisiva; haec enim imperfections non sunt in decreto, sed in imperfecto nostro modo explicandi; quia intellectu postea arduo clare non potest ista exponere.

Qui volunt, etiam B. Virginem jam decretam fuisse ante Adamum, debent duas primas formalitates decreti sic ponere: *Volo mittere Christum, nasciturum ex Matre: unde volo propter ipsum producere B. Virginem: propter ipsam autem, & Christum volo producere Adamum &c.* Tantum opus est, novam admittere in nostro intellectu præcisionem, in eo, quod secunda formalitas præcindat adhuc a pacto cum Adamo, inclusione, vel exclusione B. Virginis: unde per illam formalitatem B. Virgo nequidem fuit formaliter exempta a pacto, sicut Christus nondum remotus ab impassibilitate. Et sic ex hucusque explicatis habetur, quod vi decreti, quod modo in hac providentia datur, B. Virgo

non exempta fuisset a peccato originali, nisi ex meritis passionis Christi, quæ per posteriorem formalitatem attinguntur: adeoque per ista exempta, vel præservativè redempta fuerit, quod erat ostendendum. In his autem decretis prorsus nihil est repugnans, aut indignum DEO, & quocunque eorum posito, facile intelligitur, quomodo B. Virgo fuerit, ex meritis mortis Christi, præservativè redempta a peccato, & debito ejus proximo; non tamen a remoto; quia non fuit exempta a communi modo generandi, a quo tamen exemptus fuit Christus.

ARTICULUS V.

Solvuntur Objectiones.

324. **O**b. 1. variis Scriptura locis dicitur, omnes peccasse originiter: ergo etiam peccavit Beatissima Virgo. ant. prob. sic juxta editionem 70. interpretum Job. 14. v. 4. habetur: *Nemo mundus a sorde, neque infans, cuius est unius diei vita. Ad Rom. 3. v. 23. Omnes peccaverunt, & gerent gloria DEI. Ad Rom. 5. v. 12. Sicut per unum hominem peccatum in hunc mundum intravit, & per peccatum mors, & ita in omnes homines mors pertransit, in quo omnes peccaverunt. & v. 18. Sicut per unius delictum in omnes homines in condemnationem: sic & per unius justitiam in omnes homines in justificationem vita. rursus 2. Cor. 5. v. 14. Si unus pro omnibus mortuus est: ergo omnes mortui sunt. & 1. Cor. 15. v. 22. Sicut in Adam omnes moriuntur, ita & in Christo omnes vivificabuntur.* Resp. dist. antec. Dicitur peccasse omnes in sensu accommodo, conc. antec. in sensu strictissimo. neg. ant. & conseq.

Ut Suarez, & alii docent, generales istæ locutiones non sunt strictissime sumenda, ita, ut nullam patientur exceptionem; alias B. Virgo etiam deberet dici actualiter peccasse, quod est fallum; nam Jacobi 3. v. 2. dicitur: *In multis offendimus omnes.* Unde textus isti optimè accipiuntur in sensu accommodo, sive cum aliqua exceptione, & privilegio Matris Divinæ, ut ait S. Anselmus apud Cornelium in 2. ad Cor. c. 5. Quia tamen B. Virgo contraxit debitum remotum, hinc iam indigebat redempcione Christi: & in hoc sensu latiori, potest ei utcumque accommodari S. Pauli comparatio, vel argumentatio, quanquam non omni eodem modo, quo aliis hominibus. videatur num. 307. Dein, licet omnes, qui peccaverunt in Adam, redempti sint, non tamen omnes, qui redempti sunt, peccarunt in Adam; Eva enim non peccavit in Adam, sed ante ipsum.

325. Ob. 2. SS. PP. docent, omnes omnino homines fuisse lapsos per culpam originalem: ergo. Confirm. 1. Idem docent Concilia: ergo. Confirm. 2. SS. PP. communiter docent, B. Virginem fuisse baptizatam, vel a Christo, vel a S. Petro: ergo peccavit etiam ipsa originaliter. Confirm. 3. Angelicus est nobis omnino oppositus: ergo. Resp. neg. ant. Satis, superque ostendimus, plures ex SS. Patribus nobiscum sentire: & forte vix unus, aut alter, & nec isti omnino aperiunt, sunt in sententia opposita; quod ideo fieri